EXTRA NUMMER

VAN HET

SAMARANGSCH ADVERTENTIE-BLAD,

Maandag 23 Mei 1859.

LANDMAIL-BERIGTEN,

loopende tot 9 *April* 1859.

POLITIEK OVERZIGT.

In ons voorgaand nommer hebben wij medegedeeld, dat de minister van kolonien aan het besluit der kamer heeft voldaan en de stukken betrekkelijk de openstelling der havens heeft overgelegd. De commissie uit de tweede kamer, in wier handen die stukken waren gesteld, bestaande uit de heeren *Godefroi, Hoynck van Papendrecht, Sander, van Deinse* en *van der Linden*, hebben daarover rapport uitgebragt, waarvan de conclusie luidt: dat door de overgelegde stukken de maatregel zelf van de openstelling der negentien havens in Nederlandsch Indie, niet volledig is toegelicht; dat evenmin die stukken hebben kunnen strekken om weg te nemen de bestaande onzekerheid omtrent de uitvoering, welke aan dien maatregel zal worden gegeven; dat intusschen openstelling van nieuwe havens voor den invoer niet behoort plaats te hebben, dan met gelijktijdige intrekking van het besluit van 23 December 1841 (*Indisch Staatsblad* no. 46), en dat die intrekking niet anders dan geschieden dan bij de wet.

Over die conclussie hebben in de openbare zitting der tweede kamer langdurige discussien plaats gegrepen, waarvan de uitslag was, dat zij is aangenomen met uitzondering van het laatste punt, dat de intrekking van het besluit van 1841 slechts door de wet kan plaats hebben, hetwelk op voorstel van den heer *Thorbecke* is verworpen.

De tweede kamer is voorts op reces gescheiden en zal niet weder voor na Paschen bijeenkomen.

Het verslag der Commissie over de openstelling der Havens in Indie.

De commissie uit de tweede kamer, aan welke het onderzoek der stukken was opgedragen, door den minister betrekkelijk de openstelling der havens in Indie overgelegd, heeft daarover een met zorg bewerkt verslag uitgebragt, waarin al de vraagpunten, waartoe de zaak aanleiding geeft, naauwkeurig zijn overwogen.

Wij behoeven het naauwelijks te zeggen, dat wij met haar, in de slotsommen waartoe zij gekomen is, over het algemeen overeenstemmen.

Op één enkel punt slechts heeft zij ons niet overtuigd, en blijven wij, behoudens allen eerbied voor haar gevoelen, van haar verschillen

Ook na de overweging harer gronden, is het ons niet duidelijk geworden, dat het besluit van 23 December 1841 eene tariefsverordening bevat en dus niets anders dan bij de wet ingetrokken kan worden.

— Wat is ten deze geschied?

Bij besluit van 25 Mei 1836 is bepaald, dat bij invoer in Nederlandsch-Indie, een regt van 12½ pCt. geheven zal worden van wollen en katoenen stoffen in Nederland gefabriceerd met certificaten van oorsprong voorzien; terwijl alle andere katoenen en wollen stoffen uit landen, bewesten de Kaap de Goede Hoop aangebragt, 25 pCt. zullen moeten betalen.

Zietdaar eene zuivere tariefsbepaling, waarin omtrent de wijze van heffing niets voorkomt. Deze bleef geregeld door het besluit van 1834, waarin bepaald was, dat de *eerste* invoer van *alle* wollen en katoenen stoffen niets anders plaats kon hebben, dan te Batavia, Samarang en Soerabaija.

Nu komt het besluit van 1841, dat geene verandering brengt, in dat van 1836; niet bepaalt, dat Batavia, Samarang en Soerabaija vrijhavens voor de katoenen en wollen goederen met certificaten van Nederlandschen oorsprong zullen zijn, alwaar zij alleen het voorregt zullen genieten om 12½ pCt te betalen, en dat zij, zoodra zij *van daar* in andere gedeelten van Java worden gebragt, 25 pCt zullen moeten voldoen. Volstrekt niet! De tariefsbepaling van 1836, volgens welke de invoer dier goederen tegen 12½ pCt in Nederlandsch Indie, in *geheel* Ned. Ind mag geschieden, blijft in stand; maar de verordening van 1834 omtrent de heffing wordt alleen veranderd en bepaald, dat de beperking ten aanzien van den *eersten* invoer van katoenen en wollen goederen, in dat besluit vervat, zal zijn opgeheven, als men het volle regt wil betalen; terwijl zij behouden blijft, met bijvoeging van Padang, als men goederen met certificaten van oorsprong tegen 12½ pCt. in Ind. wil invoeren; dat is, dat de *eerste* aanv. voor *geheel* Indie in de vier havens moet geschieden en ze van daar zonder eenige verhooging van regt naar alle overige deelen onzer bezittingen kunnen worden gebragt. Het besluit van 1841 maakt dus geene verandering in het bedrag der verschuldigde regten voor de goederen van Nederlandschen oorsprong in Indie ingevoerd, maar wijst alleen de havens aan, *door* welke tegen betaling van het in het besluit van 1836 vastgestelde halve *regt*, die goederen in *geheel* Nederlandsch Indie kunnen worden ingevoerd, of liever behoudt de bepaling van het besluit van 1834 voor die goederen.

Wij verdedigen de redaktie niet van het besluit van 1841; die is zeker niet helder; maar daarom juist moet men minder aan de letter, dan aan den zin blijven hangen. De zin is geen ander, dan aanwijzing der havens, in en door welke de bepaling van het besluit van 1836 omtrent den geprivilegieerden invoer van katoenen en wollen goederen met certificaten van Nederlandschen oorsprong uitvoering moet erlangen.

Het is dan ook, gelooven wij, onjuist wat men in het verslag leest, dat door het besluit van 1841 de werking van het differentiele regt tot de daarin genoemde vier havens beperkt en gelocaliseerd is.

Dit zoude waar zijn, als bepaald was, dat de goederen tegen het halve regt alleen in die havens konden worden ingevoerd, en daaruit niet, dan tegen de voldoening van de volle 25 pCt. naar andere deelen van Nederlansch-Indie gebragt mogten worden. Dit is echter het geval niet. Heeft men in een dier havens zijne verklaring gedaan en de 12½ pCt. betaald, dan kan men de goederen daaruit zonder eenige verhooging van regten naar alle deelen van Nederlandsch-Indie brengen. De betaling der 12½ pCt. in die havens geeft bevoegdheid tot vervoeren verkoop door en in geheel Nederlandsch-Indie. De werking van het differentieel regt is dus niet gelocaliseerd; maar dit blijft een privilegie voor de ingevoerde goederen in *geheel* Nederlandsch-Indie. Bij het besluit van 1841 zijn slechts de havens aangewezen, *door* welke men tegen betaling van 12½ pCt. de goederen in Indie kan brengen.

De opheffing van het besluit van 1841 zal dan ook geene verandering brengen in de bepaling van de tariefsverordening van 1836. De bepaling blijft, dat in Nederlandsch-Indie vreemde katoenen en wollen goederen betalen 25 pCt, Nederlandsche, met certificaten van oorsprong 12½ pCt. Door de opheffing worden slechts meer havens aangewezen, in en door welke de invoer tegen het bepaalde regt kan geschieden. Er worden meer poorten gebouwd, door welke men de stad kan binnentreden. Anders niets.

ALGEMEEN OVERZIGT.

— Men is ten opzigte van het groote vraagstuk van den tegenwoordigen tijd nog niet veel verder dan men 14 dagen geleden was. De graaf de Cavour is te Parijs geweest, waar hij door keizer Napoleon ontboden was Met welk doel? — Men kan het raden, meer niet. Hij is naar Turin teruggekeerd, oogenschijnlijk zeer te vreden over de wijs, waarop hij door den keizer is behandeld, maar minder over de ontvangst, die hem van wege verschillende hooge staatsambtenaren is te beurt gevallen. Toen hij vertrok stonden de zaken voor Piemont niet veel beter dan toen hij er kwam; want het is nu zeker dat Piemont niet als zesde mogendheid op het congres toegelaten zal worden. Rusland moet zich daartegen verzet hebben, zoowel als Oostenrijk, denkelijk, omdat de bemiddelende mogendheden alsdan door eene van de partijen zou kunnen overstemd worden. Zoo als te verwachten was, schijnt Piemont in die uitsluiting te zullen berusten. Sommigen denken zelfs, dat men in dit land de toekomst vrij gerust te gemoet gaat, dewijl men zich overtuigd houdt, dat de beraadslagingen van het congres tot niets zullen leiden, omdat de geest van verzet in Italie van dag tot dag meer ontwaakt. En waarlijk als men ziet, dat Frankrijk en Oostenrijk, in weerwil van de vredelievende pogingen der diplomatie, voortgaan met zich te wapenen, dat Sardinie zich wapent, dat Zuid Duitschland, Italie zelfs zich wapent, als ware er geen sprake van een congres — dan weet men niet wat men te denken heeft.

Wat Oostenrijk betreft, dit heeft zijne toestemming tot het houden van een congres gegeven, doch onder zekere voorwaarden. Welke die zijn is nog niet juist bekend. Alleen zegt men, dat het kabinet van Weenen tot voorwaarde heeft gesteld, dat men bij het congres uit zal gaan van het standpunt, in het protocol van 15 November 1818 aangenomen. Het is dus van belang dit protocol te kennen. Het bevat vijf bepalingen, waarvan slechts 3, zijnde de 2e, 3e en 4e ten deze van toepassing kunnen zijn. De 2e bepaling houdt in, dat de vereeniging der vijf groote mogendheden, te duurzamer, dewijl zij geen bijzonder belang noch eene tijdelijke combinatie op het oog heeft, niets anders kan beoogen dan de handhaving van den algemeenen vrede, gegrond op de naauwgezette eerbiediging der verbindtenissen, vermeld in de tractaten, en van al de regten, die er een gevolg van zijn. De 3e bepaling zegt, dat Frankrijk door de wederinvoering van het wettig en constitutioneel monarchaal gezag, met de andere mogendheden vereenigd, zich verbindt om voortaan mede te werken tot handhaving en bevestiging van een stelsel, hetwelk den vrede aan Europa teruggegeven heeft en alleen in staat is den duur daarvan te verzekeren. De 4e. bepaling eindelijk houdt in, dat, zoo de groote mogendheden, ter betere bereiking van het hier omschreven doel, het noodig mogten oordeelen om afzonderlijke bijeenkomsten te houden, ten einde gemeenschappelijk over hare eigen belangen te raadplegen, in zooverre die in betrekking staan tot hare tegenwoordige beraadslagingen, alsdan telkenmale het tijdstip en de plaats dier bijeenkomsten, door middel van diplomatieke mededeelingen, vooraf vastgesteld zullen worden. Ingeval echter die bijeenkomsten uitsluitend de zaken en belangen van de overige staten in Europa mogten betreffen, dan zullen zij alleen plaats hebben ten gevolge eener formeele uitnoodiging van wege die staten, wier zaken en belangen het zal treffen, en wel onder het uitdrukkelijk voorbehoud van hun regt, om aan die bijeenkomsten deel te nemen, hetzij regtstreeks hetzij door tusschenkomst harer gevolmagtigden. Dus — volgens deze bepalingen, zouden de mogendheden zich niet met zaken der andere staten mogen bemoeijen, dan op hun aanzoek en met toelating van hunne gevolmagtigden. Maar nu weigert de Paus; zoo men zegt, zich aan eenige inmenging in zijne regering te onderwerpen en waarschijnlijk zal Napels hetzelfde doen. Dit is dus eene groote zwarigheid.

Daarbij komt het gerucht, als zou Oostenrijk eene algeheele ontwapening van Piemont tot eene *conditio sine qua non* gemaakt hebben, terwijl men er bijvoegt, dat Frankrijk zich tot niets wil verbinden, wat eene erkenning der tractaten van 1815 in zich zou sluiten. Tegenover deze alles behalve bemoedigende mededeelingen staat echter het gerucht, dat de door Engeland voorgestelde grondslagen voor de beraadslagingen op het congres, behoudens eenige reserves, door Oostenrijk aangenomen zijn. Deze grondslagen komen hoofdzakkelijk op het volgende neder: Herziening der bijzondere tractaten, die Oostenrijk met de Italiaansche staten heeft gesloten en vervanging van de tractaten door eene conferentie der Italiaansche staten, hervormingen, welke in de verschillende staten van Italie zullen worden ingevoerd; ontruiming van den Romeinschen Staat door de vreemde troepen, en eindelijk overweging van de middelen om een oorlog tusschen Oostenrijk en Sardinie te voorkomen.

Wij moeten onze lezers echter tegen een onbepaald vertrouwen op deze berigten waarschuwen, want de tijdingen van heden worden soms morgen tegengesproken. Zelden heerschte omtrent eene zoo gewigtige zaak eene zóó groote onzekerheid.

De taal van sommige Sardinische dagbladen neemt van dag tot dag in hevigheid toe. In sommigen wordt keizer Napoleon openlijk met wraak bedreigd, zoo hij zijn aan Sardinie gegeven woord niet houdt. De *Unione* laat zich met onverholen vreugde uit over de staatkundige moorden, welke in deze laatste tijd in Lombardije gepleegd zijn en is alleen maar bezorgd, dat door zulk eene summiere handhaving der geregtigheid welligt een onschuldige getroffen zou kunnen worden. Ter verdediging van deze summiere justitie verhaalt dit blad ten slotte, dat in het kasteel van Milaan niet minder dan veertig galgen opgerigt zijn!

Blijkens berigten uit Napels heerscht daar nog groote bezorgdheid wegens den toestand des konings; wel had eene heelkundige operatie, die hij laatstelijk weder ondergaan had, den hoogen lijder aanmerkelijke verligting aangebragt, maar sedert schijnt de ziekte op nieuw verergerd te zijn. De Napelsche minister van binnenlandsche zaken, de heer Caraffa, ook ernstig ziek. Intusschen gaat de regering voort eenige krijgstoerustingen te maken en zou er bevel gegeven worden tot eene ligting van tienduizend zeelieden voor de dienst op 's lands vloot.

De Portugesche Cortes zijn geprorogeerd.

Uit Engeland is het nieuws ditmaal van belang. Nadat gedurende zeven dagen in het Lagerhuis hevige discusien waren gevoerd over de tweede lezing van de ministerieele reformbill en het daarop voorgesteld amendement van lord John Russell, dat men latenonder de *Engelsche Post* zal aantreffen, werd de tweede lezing met 330 tegen 291 stemmen verworpen. Dientengevolge hebben de ministers besloten het Lagerhuis na afdoening der meest dringende aangelegenheden, te ontbinden. Het nieuwe parlement zal tegen Junij of Julij bijeengeroepen worden. Men kan dus weder een hevigen verkiezingsstrijd te gemoet zien.

De Beijersche kamers zijn, zoo als te verwachten was, door een der ministers in naam des konings gesloten. In de bij die gelegenheid uitgesprokene rede wordt te kennen gegeven, dat de koning de door de kamer uitgedrukte wenschen in overweging zal nemen, en dat de wensch tot waarborging van de vrijheid der drukpers aan den staatsraad kenbaar is gemaakt. In die rede wordt ook gezegd, dat de koning met leedwezen heeft gezien, dat de beraadslagingen der tweede kamer de grenzen der voegzaamheid zoo zeer overschreden hebben. Het behoeft naauwelijks gezegd te worden, dat hiermede een adres aan den koning wordt bedoeld, waarin de binnenlandsche staatkunde der regering ernstig gegispt wordt, doch welk adres, door hem geweigerd is in ontvangst te nemen. Aan het slot der rede komt de gewone verzekering voor van 's konings beste wenschen voor het heil der natie. Voor dat de sluitingsrede was uitgesproken, zijn alle nog aanhangige wetten aangenomen.

De minister-president von der Pfordten heeft daarop zijn ontslag verzocht en bekomen. Welligt zal het ministerie thans nog meer wijzigingen ondergaan en alzoo eene verandering komen in de staatkunde der regering, welke, zoo als men weet, tot herhaalde conflicten met de kamers aanleiding gaf. Het kabinet toch heeft zich bedrogen gezien in de hoop, dat het door de ontbinding der tweede kamer eene meerderheid in dat ligchaam zou verwerven.

Den 31sten Maart is de landdag van Hessen-Kassel geopend. In de bij die gelegenheid door den president van dat ligchaam gehoudene rede, wees hij op de tegenwoordige verwikkelingen in Europa en uitte de hoop dat, zoo die tot oorlog mogten leiden, Duitschland vereenigd mogt blijven en daartoe alle krachten aanwenden. De president noodigde de leden uit, door opstaan van hunne adhaesie aan dit gevoelen te doen blijken, hetgeen door allen beantwoord werd.

In dezelfde zitting heeft de Keurhessische regering de middelen aangevraagd, om het bonds-contingent ten spoedigste mobiel te kunnen maken en het leger, hoewel eerst later, op den voet van oorlog te kunnen brengen. Daar beide voorstellen gezegd werden van vertrouwelijken aard te zijn, zullen de beraadslagingen daarover niet in het openbaar plaats hebben.

Uit Hamburg is het berigt ontvangen, dat de senaat aldaar eene verordening heeft uitgevaardigd, waarbij, uit aanmerking, dat eene voordragt betrekkelijk de aangelegenheid der constitutie thans bij den senaat wordt voorbereid, het houden van openbare vergaderingen, ten einde over dat ontwerp te beraadslagen, verboden wordt.

Uit Koppenhagen schrijft men, dat de heer Hall, minister van buitenlandsche zaken en voorzitter van den raad, eene circulaire nota aan de aldaar residerende vertegenwoordigers der vreemde hoven gerigt heeft, in welke de zaak der hertogdommen behandeld en de voorstellen van den landdag te Itzehoe wederlegd worden. Ook is onder het voorzitterschap des konings een staatsraad gehouden, in welke beraadslaagd is over de maatregelen, die ten opzigte dier voorstellen moeten genomen worden.

Zoo als wel te denken was, is de Porte hoogst ontevreden over de handelingen vag kolonel Couza, daar deze zich gedraagt, alsof zijne dubbele verkiezing in de beide vorstendommen reeds door de conferentie als geldig was verklaard. De ontevredenheid is te grooter, vermits Couza, maatregelen neemt, waaruit men mag afleiden, dat hij tegenstand bieden wil, indien de conferentie zijne verkiezing onwettig mogt verklaren. Met het oog op zekere eventualiteiten, wil hij eene leening van acht millioen piasters sluiten, en daartoe vergunning bij de wetgevende vergadering van Walachije aanvragen. Waarschijnlijk wil hij die som aanwenden voor de maatregelen, welke hij bij eene niet-erkenning op het oog heeft. Dit heeft aanleiding gegeven, dat de Porte aanzienlijke krijgstoerustingen maakt en o. a. een kamp bij Schumla concentreert.

Intusschen bevestigen de gunstige tijdingen, welke in den laatsten tijd uit de Donau Vorstendommen ontvangen zijn, dat er alom rust en orde heerschten en dat de bevolking er met de nieuwe orde van zaken over het algemeen tevreden was; maar zij voegen er bij, dat eenige aanhangers van het oude regeringstelsel de wetgevende kamer van Wallachije het bewind trachten te bemoeijelijken, en dat de vorst Couza welligt zou besluiten om de vergadering te verdagen tot na den afloop der conferentie welke te Parijs over de aangelegenheden der Donau-Vorstendommen moet gehouden worden en weldra bijeen zal komen.

FRANKRIJK.

— De *Moniteur* deelt het keiz. besluit mede, waarbij de heer Chasseloup-Laubat tot minister van Algerie en kolonien benoemd wordt.

— Volgens een gerucht wordt de keizer van Rusland eerstdaags in onze hoofdstad verwacht.

— Eenigen tijd geleden liep het gerucht van de oprigting van nieuwe observatiecorpse in het departem. de l' Ain. Dit gerucht schijnt zich te bevestigen; althans men verneemt daaromtrent thans eenige nadere bijzonderheden. Men verzekert, dat het kamp van Belley, alwaar deze corpsen zullen worden zamengetrokken, ongeveer drie brigades sterk zal zijn en dat generaal Martimprey met het opperbevel over die troepen zal belast worden. Deze voert op dit oogenblik het bevel over de divisie te Oran en is reeds van daar op hooger last naar hier vertrokken. De troepen, die het genoemde kamp zullen betrekken, bestaan grootendeels uit Algerijnsche tirailleurs en soldaten van het vreemden-legioen. De eerstgenoemde zijn meest Arabieren. Frankrijk heeft in Afrika drie zulke regimenten en ten gevolge van een onlangs uitgevaardigd decreet is er thans last gegeven tot de oprigting van een vierde regiment.

— Men zegt, dat vijftien nieuwe regimenten artillerie zullen opgerigt worden. Aan de de militaire bakkerijen is eene bestelling gedaan van eene buitengewoon groote hoeveelheid beschuit, en wel om in den kortst mogelijken tijd te leveren. Overigens zijn de werkplaatsen van den heer Gadellat, die tijdens den oorlog in de Krim de uitrusting voor onze troepen heeft geleverd, ten gevolge van de groote bestellingen, die hij thans van de regering heeft ontvangen, veel te klein geworden, zoodat hij daaraan eene groete uitbreiding heeft gegeven. Hij heeft thans 1500 arbeidslieden meer in dienst dan gewoonlijk.

— Reeds sedert geruimen tijd heeft het gouvernement er aan gedacht, om de kanongieterijen te Douai, Straatsburg en Toulouse tot een enkel rijks-établissement vereenigd, naar een geschikt centraal strategisch punt over te brengen, aangezien deze werkplaatsen te digt bij de grenzen of te ver van de hoofdstad liggen en zoodra zij te zamen een goed georganiseerd geheel uitmaken, zich krachtiger kunnen ontwikkelen. Het gouvernement heeft ten dien einde een plan ontworpen en dit aan het oordeel eener commissie van deskundigen onderworpen, die thans in haar rapport heeft voorgesteld, het genoemd établissement te Bourges te vestigen, op grond dat deze stad, naar het eenparig oordeel van de leden der commissie, de meest voldoende vereischten in zich vereenigt om oprigting eener rijkskanongieterij op uitgebreide schaal met een gewenscht gevolg bekroond te zien.

— Er is sprake om vijf fregatten te blinderen, alsmede tien oorlogschepen van minder kaliber.

— Het linieschip *Donawerth* en de *Arcole* worden elk oogenblik van Cherbourg te Brest verwacht. De *Alexandre* zal zich daarbij aansluiten, zoodra de uitrusting van dit vaartuig voltooid is. Vervolgens zullen deze drie bodems naar Toulon stevenen.

— De schout-bij-nacht Dupouy, die te Bordeaux het toezigt heeft gehouden over de vervaardiging van kanonneerbooten volgens een nieuw stelsel, heeft eene langdurige bijeenkomst gehad met den keizer.

— Twee officieren van het Sardinische leger zijn in Frankrijk gekomen, om de voor het Sardinisch gouvernement hier te lande gedane bestellingen voor het leger in ontvangst te nemen.

— De generaal Lamoricière, die ten gevolge van den *coup d' état* verbannen en sedert eenigen tijd in Frankrijk teruggekomen is, heeft bepaald aanvraag gedaan om weder bij de Fransche armee in dienst

gesteld te worden, ingeval het tusschen Frankrijk en Oostenrijk tot een oorlog mogt komen.

— Men verneemt, dat de geweren met getrokken loopen, waarvan hier sedert eenigen tijd zooveel ophef is gemaakt, blijkens alle daarmede gedane proefnemingen, niet in de mate aan het oogmerk voldoen dat zij bij de infanterie algemeen kunnen worden ingevoerd. Er waren wel reeds 400,000 stuks besteld, doch de minister van oorlog heeft nu bepaaldelijk last gegeven, om de verdere uitdeeling dezer wapenen bij de infanterie-regimenten voorloopig te staken.

ITALIE.

Van het oogenblik af, dat de Italiaansche kwestie op het tapijt is gekomen, heeft Piemont zich beroepen op het memorandum, dat de Sardinische gevolmagtigden den 16 April 1856 aan graaf Walewsky en lord Clarendon hebben overhandigd en waarin zij aandrongen op de noodzakelijkheid om paal en perk te stellen aan de bezetting door vreemde troepen en op het dringende aan hervormingen in de Italiaansche staten. In de tegenwoordige omstandigheden is de mededeeling van dit gewigtige document niet van belang ontbloot. Het luidt als volgt:

„De ondergeteekenden, plenipotentiarissen van Z. M. den koning van Sardinie, vol vertrouwen op de gevoelens van regtvaardigheid van de Fransche en Engelsche regeringen en op de vriendschap, welke zij Piemont toedragen, hebben sedert de opening der conferentien, niet opgehouden te hopen dat het congres van Parijs niet uiteen zoude gaan zonder den toestand van Italie in ernstige overweging te hebben genomen en in de middelen te hebben voorzien om daarin verbetering te brengen, door het staatkundig evenwigt te herstellen, dat door de bezetting van een groot gedeelte der provincien van het schiereiland door vreemde troepen verbroken is.

„Overtuigd van de medewerking hunner geallieerden, willen zij niet gelooven dat eene andere mogendheid, na zulk eene levendige en edelmoedige belangstelling aan den dag te hebben gelegd in het lot der Christenen in het Oosten, die tot de Slavonische en Grieksche stammen behooren, zoude weigeren zich met de volken van Latijnsche stam bezig te houden, die nog ongelukkiger zijn, omdat deze volken door den hoogeren graad van beschaving, welke zij hebben bereikt, nog levendiger de gevolgen van een slecht bestuur gevoelen. Die hoop is teleurgesteld.

“In weerwil van den goeden wil van Frankrijk en Engeland, in weerwil van hunne welwillende pogingen, is de halstarrigheid van Oostenrijk, door te verlangen dat de discussien van het congres uitsluitend zouden beperkt blijven binnen de sfeer der kwestien, welke vóór de bijeenkomst was afgebakend, de oorzaak geweest dat deze vergadering, waarop aller oogen in Europa gevestigd waren, uiteen zal gaan, niet alleen zonder dat de minste leniging is gebragt in de rampen van Italie, maar ook zonder dat zij aan geene zijde der Alpen de minste straal van hoop voor de toekomst heeft doen ontstaan, welke de gemoederen tot bedaren kan brengen en tot het tegenwoordige met gelatenheid kan doen verdragen.

„De bijzondere positie, welke door Oostenrijk in den boezem van het congres werd ingenomen, maakte dit betreurenswaardig resultaat bijna onvermijdelijk. De ondergeteekenden zijn gedwongen het te erkennen. Zonder dan ook het minste verwijt tot hunne geallieerden te rigten, meenen zij hunne ernstige aandacht te mogen vestigen op de noodlottige gevolgen, welke dit voor Europa, Italie en vooral Sardinie zoude kunnen hebben. Het zoude overtollig zijn, hier een juist beeld van Italie te geven. Hetgeen in de streken, sedert een tal van jaren voorvalt, is maar al te goed bekend.

„Het stelsel van verdrukking en hevige reactie, in 1848 en 49 in werking getreden, in zijn oorsprong welligt gewettigd door de toen onderdrukte revolutionaire onlusten, duurt zonder de minste verzachting voort. Men kan zelfs zeggen, dat het, op eenige uitzonderingen na, met verdubbelde gestrengheid wordt voortgezet. Nimmer waren de gevangenissen en bagnos meer opgevuld met staatkundige veroordeelden; nimmer was het aantal vogelvrij verklaarden grooter; nimmer werd de staatkunde met meer gestrengheid toegepast. Hetgeen in Parma voorvalt, bewijst dit meer dan voldoende. Zulk eene wijze van regeren moet noodwendig de bevolking in een toestand van aanhoudende irritatie en revolutionaire gisting houden. Dit is de toestand van Italie sedert zeven jaren.

„In den laatsten tijd nogtans scheen de agitatie der bevolking tot bedaren te zijn gekomen. De Italianen hadden, toen zij een hunner nationale vorsten zich zagen vereenigen met de groote Westersche mogendheden om het beginsel van het regt en de regtvaardigheid te doen zegevieren en het lot hunner geloofsgenooten in het Oosten te verbeteren, de hoop opgevat, dat de vrede niet gesloten zoude worden zonder dat eenige verbetering in hun eigen toestand gebragt zoude worden. Deze hoop maakte hen rustig en gelaten.

Doch wanneer men de negatieve uitkomsten van het Parijsche congres zal kennen; wanneer de Italianen zullen weten dat Oostenrijk in weerwil van de goede diensten en de welwillende interventie van Frankrijk en Engeland, elke discussie geweigerd heeft, en dat het zelfs niet heeft willen treden in het onderzoek van geschikte maatregelen om in zulk een treurigen toestand van zaken verbetering te brengen, dan is het niet twijfelachtig of de ingesluimerde irritatie zal met meer hevigheid dan ooit ontwaken.

„Overtuigd dat zij niets te wachten hebben van de diplomatie of van de pogingen der mogendheden, die belang in hen stellen, zullen de Italianen zich met een zuidelijk vuur in de gelederen der revolutionaire en alle omgekeerde partijen scharen en Italie zal op nieuw een brandpunt worden van zamenzweringen en wanordelijkheden, die welligt door eene verdubbeling van gestrengheid zullen worden onderdrukt, doch die den minsten schok in Europa op de meest geduchte wijze zal doen uitbarsten.

„Verdient zulk een betreurenswaardige stand van zaken de aandacht der regeringen van Frankrijk en Engeland, welke gelijkelijk belang hebben bij de handhaving der orde en bij de regelmatige ontwikkeling der beschaving, dan moet hij in de hoogste mate de regering van den koning van Sardinie ter harte gaan. Het ontwaken der revolutionaire hartstogten in al de landen, die Piemont omringen, ten gevolge van eene oorzaak, welke de levendigste sympathien des volks opwekt, stelt Sardinie aan de meest ernstige gevaren bloot; die hartstogten zouden de standvastige en gematigde staatkunde in de waagschaal kunnen brengen, welke zulke gezegende vruchten heeft gedragen en de sympathie en de achting van het verlicht Europa hebben verworven.

„Doch dit is het eenige gevaar niet, dat Sardinie bedreigt; een nog grooter gevaar is het gevolg van de door Oostenrijk gebezigde middelen om de revolutionaire gisting in Italie te onderdrukken. Daartoe geroepen door de vorsten der kleine staten van Italie, die buiten magt zijn om de ontevredenheid hunner onderdanen te bedwingen, bezet Oostenrijk op militaire wijze het grootste gedeelte van de vallei van den Po en van Centraal-Italie, en zijn invloed doet zich op eene onwederstaanbare wijze gevoelen, in het land waar het geen soldaten bezit.

„Aan de eene zijde op Ferara en Bologna steunende, strekken zijne troepen zich tot Ancona uit, langs de Adriatische Zee, welke bijna een Oostenrijksche meer is geworden, en aan de andere zijde meester van Piacenza, dat het, in strijdt met den geest zoo niet met de letter van het Weener tractaal, in eene vesting van den eersten rang tracht te veranderen, houdt Oostenrijk garnizoen te Parma en maakt het zich gereed zijne strijdkrachten te deployeren over de geheele uitgetrektheid van de Sardinische grenzen tot aan den top der Appenijnen. Deze permanente bezetting door Oostenrijk van grondgebied, dat het zijne niet is, maakt het tot absoluut meester van geheel Italie, vernietigt het door het Weener tractaat daargesteld evenwigt en is voor Piemont eene aanhoudende bedreiging.

„In zekeren zin aan alle kanten door de Oostenrijkers omgeven, aan zijne bijna geheel en al open liggende oostelijke grenzen de strijdkrachten ziende ontwikkelen van eene mogendheid, welke het weet dat niet bezield is door welwillende gevoelens te zijnen opzigte, wordt Piemont in een aanhoudenden, staat van vrees gehouden, welke het noodzaakt gewapend te blijven en het dwingt tot buitensporige maatregelen van verdediging welke verderfelijk zijn voor zijne finantien, die reeds met schulden overladen zijn, ten gevolge van de gebeurtenissen van 1848 en 1849 en den oorlog, waaraan het heeft deelgenomen.

„De feiten, welke door de ondergeteekenden zijn aangetoond, zijn voldoende om de gevaren van den toestand waarin zich de regering van den koning van Sardinie geplaats ziet, naar waarde te beoordeelen.

„Door de revolutionaire hartstogten in het binnenland beroerd, rondom door een stelsel van gewelddadige onderdrukking en de vreemde bezetting uitgedaagd, bedreigd door de uitbreiding van Oostenrijks magt, kan die regering elk oogenblik door eene onvermijdelijke noodzakelijkheid er toe gedwongen worden, uiterste maatregelen aan te nemen, waarvan het onmogelijk is de gevolgen te berekenen.

„De ondergeteekenden twijfelen niet, of zulk een stand van zaken zal de regeringen van Frankrijk en Engeland ter harte gaan, niet alleen om der wille van de opregte vriendschap en wezenlijke sympathie, welke die twee mogendheden koesteren voor den souverein, die eenig onder allen, op het oogenblik toen het welslagen het enzekerst was, zich openlijk ten haren gunste heeft verklaard, maar vooral omdat die stand van zaken een wezenlijk gevaar voor Europa daarstelt.

„Sardinie is de eenige staat van Italie, die een onoverkomelijken slagboom heeft kunnen stellen voor den revolutionairen geest en die tevens onafhankelijk van Oostenrijk is gebleven. Sardinie is het eenige tegenwigt voor den overweldigenden invloed van Oostenrijk. Indien Sardinie bezweek door de uitputting van zijne krachten en door den afval van zijne bondgenooten, indien het gedwongen werd zelf de Oostenrijksche heerschappij te ondergaan dan zoude de verovering van Italie door Oostenrijk voltooid zijn.

„En Oostenrijk zoude zich, na zonder het minste offer het ontzaggelijk voordeel van de vrije scheepvaart op den Donau en de neutralisatie der Zwarte Zee verworven te hebben, aan het hoofd geplaatst zien van een overwegenden invloed in het Westen. Dit kunnen Frankrijk en Engeland niet willen; dit zullen zij nimmer gedoogen De plenipotentiarissen zijn dan ook overtuigd dat de kabinetten van Parijs en Londen, den toestand van Italië in rijpe overweging nemende, in overeenstemming met Sardinië de middelen zullen beramen, om daarin op eene afdoende wijze verbetering te brengen.”

Laatste Berigten.

BINNENLAND.

— Uit de aan het departement van finantien ingekomen opgaven omtrent de opbrengst van den suiker-accijns over het half jaar van 1 October 1858 tot 30 Maart jl., blijkt, dat de afschrijvingssom, bedoeld bij art 2 der wet van 14 Julij 1855 (*Stbl.* No. 104) geene vermindering behoeft te ondergaan, zoodat deze voor het tijdvak van 1 April tot 30 Sept. van dit jaar onveranderd behouden blijft.

— Gisteren is te Leyden tot doctor in de regten bevorderd de heer J. Bousquet, geb. op Java.

— Naar men met zekerheid verneemt heeft de Pruissische regering aan den generaal majoor van Gorkum, concessie verleend, tot den aanleg van een verbindingskanaal van de schelde met de Maas en den Rhijn op Pruissische grondgebied.

— De kamer van koophandel en fabrieken te Amsterdam, daartoe door Z. M. den koning uitgenoodigd, heeft H. D. eene memorie aangeboden, waarbij het nut van de doorgraving van Holland op zijn smalst, boven dat van de verbetering van het Noord-Hollandsche kanaal wordt betoogd.

— Naar men verneemt is, op aanvraag van den minister van kolonien, door den minister van oorlog aan de chefs der corpsen van de landmagt eene aanschrijving gerigt, ten einde voor een zeker aantal hoornblazers van het leger hier te lande, die ook andere blaas instrumenten bespelen, de gelegenheid open te stellen om zich onder genot eener premie van f 100, op de gewone wijze voor de koloniale dienst te verbinden, geschiedende deze aanvraag in het belang der hoornmuziek bij de veldbataillons van het leger in Ned. Indie.

— Naar men verneemt, zal eerstdaags bij het wapen der infanterie eene groote promotie plaats hebben,

— Op den 7den dezer is voor het provinciaal geregtshof in Zuid-Holland, onder voorzitterschap van den heer mr. J. A. Philipse, de behandeling der zaak begonnen van den gepens. luit.-generaal C. A. Gunkel, beschuldigd van *vergiftiging*. Het was eene treffende gebeurtenis, dien grijsaard van 84 jaren, in de geregtszaal te zien brengen; hij werd meer gedragen dan hij liep; zijn gelaat was ingevallen en met een lijkkleur overdekt; eene rilling ging over de ontelbare toeschouwers, waaronder vele regterlijke autoriteiten, ook van elders, toen de man, die door moed en bekwaamheid bijna den hoogsten militairen rang verwierf, op de bank der beschuldigden werd geplaatst

Langzaam herstelde hij zich een weinig en nam men in zijne houding meer vastheid waar. Hij kreeg verlof om wegens zijne hooge jaren zich te mogen dekken en zittende, op de vragen die hem gedaan zouden worden, te antwoorden. Daarna nam het getuigen-verhoor een aanvang. De eerste getuige was Louise Esbra, die, nog aan de gevolgen van het ingenomen vergif lijdende, waggelende voor den regter verscheen. Haar getuigenis komt geheel overeen met hetgeen deswege in de acte van beschuldiging, laten mede te deelen wordt gemeld. De tegenwoordigheid van den beschuldigde maakte op haar een diepen indruk, en nadat hij voor den voorzitter (ten einde beter te kunnen hooren) op een armstoel, naast haar was geplaatst, barstte zij herhaaldelijk in tranen los Haar verhoor gaf tot menige droevige passage aanleiding; in een volgend nommer deelen wij een en ander breedvoeriger mede; thans zij slechts kortelijk gemeld, dat de beschuldigde gelegenheid vond om te verklaren, dat hij het vergif sedert jaren bij zich droeg voor zich zelven; maar dat hij later tot de overtuiging was gekomen, dat hij Louise den dood moest geven, om haar voor een ongelukkigen ouden dag te bewaren. Hij sprak bij die gelegenheid met vastheid. Gedurende den 1sten dag der zitting werden 12 getuigen gehoord. Mr. D. Léon zal den beschuldigde verdedigen.

BUITENLAND.

— Uit Parijs wordt het gerucht bevestigd, dat keizer Napoleon zich op het congres door de tractaten van 1815 niet gebonden wil zien.

Volgens tijdingen uit Livorno hebben den 5 dezer onderscheidene jonge edellieden, onder welke zich de graaf Cassanova, neef van prins Corsini bevond, Florence verlaten, om zich naar Piemont te begeven en aldaar als vrijwilligers dienst te nemen.

De volksmenigte zeide hen met luide vivats vaarwel. Er werd eene proclamatie in een populairen geest aangeplakt.

Sommige Italiaansche dagbladen geven bij voortduring hoog op van de krijgstoerustingen in Sardinie. De *Sentinella delle Alpi* verzekert, dat 22,000 man van de reserve opgeroepen zullen worden. Volgens de *Italia* zijn een aantal Italianen uit Amerika te Genua aangekomen, om aan den zoogenaamden oorlog voor de onafhankelijkheid deel te nemen. De *Vedetta* schat het aantal der reeds ingelijfde vrijwilligers op 10,000 man. Mag men de *Opinione* gelooven, dan heerscht te Lucca eene groote opgewondenheid. Ook zegt dit blad, dat te Perugia en in geheel Umbrie eene sterke gisting heerscht, en dat bij de Sardinisch spoorwegadministratien aanvraag gedaan is, hoe vele Fransche soldaten zij in één dag kunnen vervoeren. Daarentegen laat de *Augsb. Ztg.* het voorkomen, als bestond te Livorno de grootst mogelijke onverschilligheid in de zaak der bevrijding. Te St. Gimignano hoort men het volk zeggen: Padrone per padrone; willen de Franschen komen, laten zij komen; er moet toch iemand zijn, die ons regeert.

De *Oest. Ztg.* beweert dat de graaf de Cavour hardnekkig weigert tot eene ontwapening over te gaan; dat men hem heeft voorgesteld, pro forma toe te geven en de troepen van de grenzen terug te ontbieden, of die te verminderen. Men heeft hem voorgesteld, dat hij zoo handelende, in het wezen der zaak daarom niet toegaf en in eene gunstige positie tegenover Oostenrijk kwam; — alles te vergeefs.

— In Venezuela is, volgens de met de West-Indische packetboot ontvangen berigten eene nieuwe revolutie uitgebarsten. Generaal Zamora had zich, na korten tegenstand, van de stad Coro meester gemaakt en aldaar de banier der federatie opgestoken. Het publiek was tegen hem, terwijl regeringstroepen tegen hem in aantogt waren. Algemeen geloofde men, dat de ex-president Monagas deze revolutie had aangestookt. Generaal Falcon zoude zich bij de beweging aansluiten; desniettegenstaande dacht men, dat die spoedig onderdrukt zoude zijn. Op St. Thomas was het gerucht in omloop, dat generaal Sutillo zich gelijktijdig van de in het oosten des lands gelegene stad Maturin had meester gemaakt.

Marktberigten.

Rotterdam, 7 April.

— Het wantrouwen omtrent den afloop der staatkundige verwikkelingen blijft nog steeds aller gemoederen beheerschen en met hetzelve duurt ook de wijfelende houding des handelaars voort; zoodat gedurende de laatste 14 dagen de omzettingen in bijna alle artikelen van weinig beteekenis waren en de werkeloosheid des handels zeker nog meer in het oog vallend zou geweest zijn, dan in de vorige weken, indien niet de koffij veiling der N. H. Maatschappij, alsmede de katoen veiling en de groote afdoeningen van Huiden te Amsterdam, eenige levendigheid hadden teweeggebragt.

Overigens blijven de houders passief en zoeken de markt niet te forceeren, op enkele uitzonderingen na, die geen markt maken.

Koffij zelf op nieuw eene aanmerkelijke stijging onderging Gedurende de weinige dagen, welke na onze vorige nog de veiling der N. H. M. voorafgingen, werden bij geringen omzet de prijzen van dit artikel door dringende orders en de steeds klimmende vorderingen de houders langzamerhand tot 36 c. voor goed ordin. zuiversmakende Java en 36½ c. voor goed groenachtig opgedreven, zoodat men woensdag onder den indruk eener zeer gunstige stemming ter veiling ging.

De verwachting, welke men omtrent den afloop koesterde, werd echter nog verre overtroffen, en de bestaande kooplust was zoo levendig, dat niet alleen de geheele kwantiteit van circa 430,000 bn. tot circa 1 c. boven de waarde van den dag grif nemers vonden, maar dat van vele nummers de hoeveelheid ontoereikend bleek te zijn voor de gegevene orders en men zich dientengevolge op enkele Nos. zoo als No. 20, zelfs eene belangrijke korting moest laten welgevallen. — Omtrent de vooruitzigten voor den verderen loop der prijzen zijn de meeningen nog zeer uiteenloopend. Er laat zich hierover ook nog weinig met eenige zekerheid zeggen; daar men eerst zal moeten afwachten welken indruk deze zoo buiten verwachting hooge afloop in het buitenland teweegbrengt. — In de eerste dagen na de veiling was men in Duitschland niet zeer coulant in het aannemen der gemaakte offerten en scheen men evenmin de zoo hooge prijzen als den politieken toestand te vertrouwen. Hierop was men trouwens eenigermate voorbereid, daar de ondervinding heeft geleerd, dat eene plotselinge verhooging der prijzen op de zeeplaatsen gewoonlijk in het binnenland niet dan zeer langzaam ingang vindt, en meestal de concurrentie der tot lageren prijs gekochte voorraden, het bedingen van het avans bemoeijelijken. Sedert een paar dagen evenwel begint de vraag iets beter te worden en komen er ook eenige bestellingen ter vervanging der orders, welke door te lage limieten onuitgevoerd bleven; zoodat verscheidene No. vooral No. 20 en 22 gezocht worden. Er wordt echter weinig aan de markt gebragt, doordien de willigere berigten van andere markten en de per telegraaf via Lissabon bekend gewordene verhooging van 800 rees te Rio Janeiro, de houders nog meer geretireerd heeft gemaakt.

Suiker. Ruwe. Sedert de laatste mail werden verkocht:
371 k. blond *Havana* No. 11½ à *f* 34½.
921347 kr. *Soerabaija* ex *Ellida*, No. 13½, extra fraai stoom à *f* 36¾.
2483 kr. *Samarang* en *Passaroean*, per *Doelwijk*, Oost-Indisch.
No. 14, *f* ¾ onder Maart van boord ontvangen.
730 kr. *Pamanoekan*. No. 12 en 16, per *Maarten van Rossem*,
f ½ onder Maart van boord te ontvangen.

Thee zeer vast en met voortdurende handel voor behoefte in de 2e hand daar het aan le hands partijen ontbreekt. Goed ord. *Congo* wordt met 92 à 95 c. betaald. Voorraad op 1 dezer 12800/4 kisten tegen 19750/4 kn. in 1858.

Rijst stil; de omzet in de 1ste hand bepaalde zich tot 300 vn. nieuwe *Carolina*, per *Bengalen*, welke tot *f* 15½ verkocht werden en 1745 bn. *Tafel* per *Robert Dickson*, welke gisteren aan één huis werden afgedaan, tot *f* 8½ à *f* 9½. In ongepeld is de handel zeer traag. De verkoopen in de vorige maand bedroegen 10,500 bn. *Java.* zeer ord. à vrij blank tot *f* 5½ á *f* 6½. Voorraad op 1 dezer: 92,200 bn. tegen 132,300 bn. in A°. P°.

Sprecerijen blijven verlaten en slechts nominaal op de vorigre pijzen. Voorraad bij de N. H. M. in alle haven:

op 31 Maart	1857	1226 v. Noot.	785 v. Foelie.	— v. Nagelen	
„ 31 „	1858	977 „ „	291 „ „	8070 „ „	
„ 31 „	1859	1355 „ „	321 „ „	— „ „	

Java Tabak onveranderd. De voorraad in de le hand bepaalt zich tot 840 pakk. hoofdmerk E B, welken door de N. H. M. tegen 14 dezer in veiling zijn aangeslagen.

Katoen in vaste stemming, zoo als de afloop der gisteren te Amsterdam door de N. H. M. gehouden veiling duidelijk aantoont; zijnde hegeheel 1 à 1½ c. boven taxatie verkocht.

Huiden. Java Runder en *Buffel* blijven voor uitvoer gevraagd. De omzet alhier was echter van weinig belang en bepaalde zich — behalve de inschrijving bij de N. H. M., tot 836 stuks *Soerabaija Runder* per *Mauritius* à 46 c. en 1319 stuks *Calcutta* per *City of Glasgow*, à 35 c. afgedaan. Kort na het vertrek van onze vorige werd nog de verkoop bekend van 1100 drooge *Bahia;* 500 droog gezouten *Pernambuc*, 455 drooge *Afrikaansche*, 3790 drooge *Costa Rica*, en 278 drooge *Porto-Plato*, tot geheime prijzen.

Java Indigo blijft voortdurend gezocht en ruim prijshoudend. Door gebrek aan privaat voorraad bepaalde de omzet zich tot ca. 50 kn. *Cochenille* stil.

Arak onveranderd; de omzet bepaalde zich tot 59 leggers *Soerabaija*, per *Fhatcher Magoun*, tot geheimen prijs. De voorraad bestaat thans uit: 1374/1 en 53/2 leggers *Batavia*, 50/1 legg. *Soerabaija*. te Rotterdam; 1125/1 en 25/2 legg. *Batavia*, 305/1 legg. *Soerabaija*, 15011 leg. *Banjoewangie*, 67/1 legg. *Mauritius*, te Amsterdam. Buitendien zijn nog zeilende naar hier en Amsterdam 1199/1 en 126/2 leggers. De vraag is gering en men wacht algemeen op nog lagere prijzen.

Bindrotting. 24 Maart had de veiling van 196,869 bossen bij N. H. M. plaats, welke dooréén *f* 12,64 opbragten.

Van elk ongeteekend artikel in het Samarangsch Advertentie-Blad voorkomende, hetwelk geen bloote nieuwstijding of aankondiging bevat is de schrijver

J. H. DE GROOT.

Gedrukt en Uitgegeven bij de Groot, Kolff & Co., Samarang.